

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

II. Repletvm est gaudio os nostrum, & lingua nostra exultatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO CHRISTI 451.

Επιστολή σαλῆσαι παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου τῶ ἀγιωτάτω πάπῃ τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας Λέοντι.

Relatio sanctæ Synodi Calchedonensis ad sanctissimum papam Romanæ ecclesiæ Leonem, de omnibus gestis generaliter.

Ἡ ἀγία, καὶ μεγάλη, καὶ οἰκουμένη κλή σὺν ὁμοθυμαδόν, ἡ κατὰ θεοῦ ἐκκλησία καὶ συναγωγή τῆς ὁσιβέστατων καὶ φιλοχρησίων ἡμῶν βασιλέων συναχθεῖσα ἐν τῇ Καλχηδονέων μετροπόλει τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας, τῶ ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ τῆς Ῥωμαίων ἀρχιεπισκοπῆς Λέοντι.

Sancta & magna & uniuersalis Synodus, quæ per gratiam Dei & sanctionem piissimorum & amatorum Christi imperatorum nostrorum collecta est in Calchedonensium metropoli prouinciæ Bithyniæ, sanctissimo & beatissimo Romanorum archiepiscopo Leoni.

II.

ΕΠΛΗΣΘΗ χάραξ τὸ σῶμα ἡμῶν, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως. ταῦτις ὡς οἰκίαν ἡμῶν ἡ χάρις τῶν προσφιλῶν ἐφῆρμυσεν, οἷς τὸ τῆς ὁσιβείας ἐβεβαίωθη κατόρθωμα. ἢ τῆς πίστεως πρὸς ἀφροσύνην ἀνώγει; ἢ τῆς δεασσοτικῆς γνώσεως πρὸς χορείαν Φαυδρότητος; ἢ αὐτὸς ἀνώγει ὁ σωτὴρ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν παρέδωκε, φήσας πρὸς πάντας, μαρτυροῦσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν. ἢ αὐτὸς ὡσπερ χρυσὸν σφραγίσαν τῶν προστάγματι τῆς δευτέρου καταγομυθῶν εἰς ἡμᾶς, διεφύλαξας, πᾶσι τῆς τῆς μακαρίου Πέτρου φωνῆς ἐρμηνεύει κατιστάμην. ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀρχιερεῖς τοῦ καλοῦ πρὸς ἀφέλειαν χρησάμενοι, τῆς ἀληθείας τοῖς τῆς ἐκκλησίας τέκνοις κληρον ἐδείξαμεν, οὐ καθ' ἕνα ἕκαστος ἐν πατρὶσὶν

REPLETVMEst gaudio os nostram, & lingua nostra exultatione. Hanc tamquã propriam nobis prophetiam gratia coaptauit, a quib. pietatis est restitutio confirmata. Quid enim fide sublimius ad lætadum? Quid agnitione dominica festiuus ad coronas, quam nobis olim Saluator ipse tradidit ad salutem, inquit: Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti; docentes eos seruare omnia quacumque mandauimus uobis. Quam ueluti auro textam ferriem, ex [ueste Christi &] præcepto legislatoris uenientem uelque ad nos, ipse seruasti, uocis beati Petri omnibus constitutus interpres, [eius fidei beatificationem super omnes adducens.] Vnde & nos, quippe ut inchoatore bonorum, te ad utilitatem uentem, ecclesiæ filiis hereditatem fortemque ueritatis ostendimus, non singulati faciente

Psal. 125.

* pietas e-gregio con-firmata est opere.

* chorcas.

Matth. 28.

* catenam,

* deducam

* tamquam tanti boni duce & auctore ad communẽ utilitatem quisque in abdito docentes,

Concil. Tom. 9.

C c ij

in occulto vnoquoque doctrinam, sed vno spiritu, vna conspiratione atque concordia confessionem fidei declarantes : & eramus in cōmuni *corona gaudii, quasi in imperialibus cœnis, deliciis spiritualibus epulantes, quas per tuas literas Christus præparauerat * inuitatis, & supercælestem sponsum inter nos conuerfantem nos cernere putabamus. Si enim vbi sunt duo aut tres congregati in nomine eius, ibi se in medio eorum fore perhibuit : quantam circa quingentos viginti sacerdotes * peculiaritatem potuit demonstrare, qui & patriæ & labori suæ confessionis notitiam prætulērunt? Quibus tu quidem, sicut membris caput, præteras in his qui * tuum tenebant ordinem, benevolentiam præferens. Imperatores vero fideles ad ordinandum decentissime præfidebant, sicut Zorobabel & Iesus, ecclesiæ, tamquam Ierusalem, ædificationem renouare circa dogmata annitentes. Et erat utique aduersarius tamquam bestia extra caulas apud semetipsum rugiens, nullum præualens capere, nisi semetipsum ei ad capiendum iniecisset is, qui Alexandrinorum quondam pontifex fuit. Qui multa prius perfissime operatus, priora sequentibus superauit. Nam beatum illum inter sanctos Constantinopolis pastorem Flavianum, apostolicam proferentem fidem, & Dei amantissimum episcopum Eusebium, præter omnem Canonum consequentiam deposuit atque damnauit; & Eutychem pro impietate damnatū, suæ tyrannidis decretis * inno-

τιώ διδασκαλίῳ ποιούμενοι, ἄλλα ἀνομιὰ πηθήματα, μὴ συμπία καὶ ὁμοιοῖα τῆς πίστεως τῶν ὁμολογῶν γινώσκοντες· καὶ ἡμεῖς ἐν κοινῇ χρείᾳ, τοῖς πνευματικοῖς, ὡς ἐν βασιλικοῖς δείπνοις, ἐν τρυφῶντες ἐδέσασιν, ἀπὸ διὰ τῆς ὧν γραμμάτων ὁ Χριστὸς τοῖς θιαζουμένοις ὑπέρειπε· καὶ ἐπορεύθη ἡμῶν ἐν ἡμῶν ὄψιν ἐδοκίμησεν ἐν διατηρήσει. εἰ γὰρ ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς σωτηρημένοι εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκεῖ ἐφίεται ἐν μέσῳ αὐτῶν· πῶς ἂν περὶ πεντακοσίοις εἴκοσι ἱερέας τῶν οἰκείων ἐπεδείκνυτο, οἱ καὶ πατρίδα καὶ πόνου τῆς εἰς αὐτὸν ὁμολογίας τῶν γινώσκοντων περὶ ἐσθίας; ὧν σὺ μὲν, ὡς κεφαλὴ μελῶν, ἠγεμόνθεις ἐν τοῖς τῶν σὺν τῶν ἐπέχριστο, τῶν θύοιαν ἑπιδικνούμενοι. βασιλεῖς δὲ πρὸς πρὸς θύοισιαν ἔξῃρχον, ὡς Ζοροβὰβελ * πρὸ Ἰησοῦ, τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τῶν ἐν τοῖς δογμασιν οἰκοδομῶν ἀνανεοῦν πρὸς θυμολογίαν. καὶ ἡμεῖς αὐτὸ ἀντικείμενοι ὡς εἶπεν ἔξω τῆς καυτῶν κατὰ ἑαυτὸν ἀρῶμενοι, οὐδένα ἔχον λαβεῖν, εἰ μὴ ἑαυτὸν αὐτὰ πρὸς ἑσθίαν ὁ τῆς Ἀλεξανδρείαν πάλαι γινόμενος ἐπέριπτε πρὸς εἶδος· ὅς πολλὰ πρὸς τὴν εἰργασίαν δὲν, ἀπέκρυψε τοῖς δούλοῖς τὰ πρὸς πρὸς. τότε γὰρ μακάριον ἐκείνον ἐν ἀγίοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποιμένα Φλαυιανόν, τῶν ἁποστολικῶν πρὸς ἡμῶν πῶν, καὶ τῶν θεοφιλέστων ἐπίσκοπον Εὐσεβίου, παραπίσαν τῶν τῶν κατὰ τῶν ἀποδοχίαν κατὰ τῶν καὶ τῶν ἐπιδοσεβεία κατὰ κεκελευμένον Εὐπρωτῆ, τῆς τῆς πρηνίδα αὐτῶν ἡμῶν

*chorea

*conuiuantibus

Matth. 18.

*familiaritatem

*tuas vices gerebant,

1. Esdr. 3.

*absoluit;

ANNO CHRIS... 451

ANNO CHRIS... 451

1. Esdr. 3.

ANNO
CHRISTI
451.

ἠθώσσε, καὶ τὴν παρὰ τῆς ὑμῶν οσιότη-
τος, ὡς ἀπὸ αἰαζῆς τῆς χειρὸς, ἀφαι-
ρεθῆσαν ἀξίαν ἀπέδωκε· καὶ ὡς μονιὸς
ἀπαξ ἀγχι ὀπισθεῖον τῆ ἀμπέλου,
ὡ μὲν δρις-λω βίρε φυτῶν, αἰέτρε-
ψεν· ὡ δὲ ὡς ἀκαρπον, ἐρριμμένω,
εἰσηγάγε· καὶ ἑὸν μὲν τὰ ποικύων
φρονουῦτας ἀπέπεμε, ἑὸν δὲ λύκοις
δοποδεξιμένοις πῶς παρθεάτοις ἐπέ-
σσε· καὶ παρὸς τοῦτοις ἀπασαν, ἐπὶ καὶ
κατ' αὐτὸ τῶ τῆς ἀμπέλου τὴν φυλα-
κὴν παρὰ τῶ σωτῆρος ὀπισθερα-
μῶν τὴν μαριάν ἐξέτρε· λέγω μὲν
δὴ, τῆς σῆς οσιότητος· καὶ ἀκουωνησῶν
καὶ τῶ τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐνοῦ
απουδάσαντ· ἐμελέσσε· καὶ δέον
ὀπί τούτοις μετανοῆσαι, δὲ δακρυ-
σιν αἰτήσαι ἑλεον, ὡς ὀπί σμνῶς
ἐπηάλλετο, τὴν μὲν ὀπιστωλὴν τῆς
σῆς οσιότητος διαπίσαν, πᾶσι δὲ τοῖς
τῆς ἀληθείας δογμασιν αἰθεσιμῶν·
καὶ ἐδὲ μὲν αὐτὸν ὡς ἐφ' ἧς ἑαυτὸν
ἐπαξε, κατελείψαι μελέδ· ὀπί
δὲ τῶ σωτῆρος τὴν μαθητεῖαν ἐπα-
γαλλόμεθα, ὡς πᾶτας αἰθεσιμῶς δέ-
λει σωθῆναι καὶ εἰς ὀπίγνωσιν ἀλη-
θείας ἐλθεῖν, ἔργω ταύτῃ ἐπ' αὐτῶ
κωρῶσαι τὴν φιλανθρωπίαν ἐσπι-
σαμῶν· καὶ παρὸς κελαν ἀδελφικῶς
ἐκαλοῦμῶν, οὐχ ὡς δοποκίμεν πρ-
εφῶμῶν, ἀλλ' ἀπολογίας αὐτῶ χῶσαν
παρὸς ἰατρείαν παρέχοντες· καὶ ὑ-
χόμεθα κρείττονα φανῶναι τῶ ποι-
λάς αὐτὸν θεαφαιδύων αἰπάσσειν,
ἵνα φαιδῶν φαιδῶν τὸ σύλλογ
διαλύσαντες, ἐν μηδενὶ πλεονεκτι-
σῶμῶν ἑὸν τῶ σαπιᾶ. ἀλλ' οὐτ
ἐν ἑαυτῶ * ἀκροτον τῶ σπειδῶν

xium statuit; & dignitatem quæ
a vestra illi ablata fuerat sancti-
tate, (quippe ut ab eo qui hac
gratia erat indignus) ille resti-
tuit; & in summa, sicut singula-
ris ferus, in vineam irruens, quæ
optimam reperit plantationem,
eucertit; quam vero, ut infru-
ctuosam, eradicatam, rursus in-
duxit: & eos quidem qui ea quæ
pastorum sunt, sapiunt, absci-
dit; eos vero qui lupi * demon-
strati sunt, super oves imposuit.
Et post hæc omnia, insuper &
contra ipsum, cui vineæ custo-
dia a Salvatore commissa est, ex-
tendit insaniam, id est, contra
tuam quoque apostolicam sancti-
tatem; & excommunicationem
meditatus est contra te, qui
corpus ecclesiæ vnire festinas.
Et dū de talibus pœnitere eum
potius oporteret, dum deberet
misericordiam lacrymis postu-
lare, tamquam de bonis [male
sobrius] exultabat, epistolam
quidē tuæ respuens sanctitatis,
omnibus vero dogmatibus ver-
itatis aduersans. Et quidem o-
portebat eum mox inter illos, in
quorum se ipse statuit parte, re-
linquere. Quoniam vero Salua-
toris profitemur nos esse disci-
pulos, qui omnes homines sal-
uos fieri vult, & ad agnitionem
veritatis accedere; opere hæc in
eo misericordiam festinauimus
confirmare, & eum cum frater-
na mansuetudine ad iudicium
vocabamus, non quasi tentan-
tes abscindere, sed excusationis
ei locum * saluandi causa tribu-
entes: & orabamus eum decla-
rari victorē contra eos qui eum
diuersis criminationibus accu-
sabant; vt festiua celebrique lætitia
Concilium dimittentes, in nullo
superaremur a satana. Sed ille in semetipso
* inferiptam conuictionem

Psal. 79.

* manifesti
cant.

1. Tim. 2.

* vt mede-
remur, tri-
buentes: &
optabamus
illis supe-
riorem e-
uadere, qui
eum diuer-
sis crimina-
tionibus accusa-
bant,
* vehementi
conscien-
tie redac-
tione
conuictus

conscientiæ habens, refutatione iudicii accusationibus suis assensit, & legitimas ad se factas tres euocationes abiecit. Propterea ergo decretum quod ipse contra semetipsum peccando protulerat, hoc (prout potuimus leuigando) firmauimus, lupum pastorali pelle nudantes, qua prius quoq; figura tantummodo, seu in speciem conuincatur obiectus. Vsq; ad hæc nobis tristitia prouenientia cessauerunt, & bonorum gratia mox effulsit: & vnum zizanium euellententes, mundo tritico vniuersum mundum cum voluptate compleuimus. Et tamquã euellendi ac plantandi potestatem fumentes, incisionem quidem vno homine tenus coangustauimus, bonorum vero vbertatem diligenter plantauimus. Deus enim erat qui operabatur, & qua suo thalamo Concilium coronauit * ornata decore victorie

* vltrix Euphemia;

* vt omnibus manifesta essent,

ἐρχων ὁ ἕλεγχος, τῆ παραπίστῃ τῆς κελσιῶς τῆς κατηγορίας συνέτετο, καὶ τὰς ἐνδοξοὺς ἡρεῖς ἐπὶ αὐτῷ ἡγομῆρας κλήσις ἔφάσατο. διὰ τῶν τε ποιηροῦν, ἡ αὐτὸς καὶ ἑαυτῶν τοῖς πλημμελήμασιν ἐξέλιεκε ψῆφον, τῶν τε ὡς ἐν ἡμῶν μετελιῶς ἐκνεφέσαμεν, τῆς ποιμαντικῆς δόρατῆ ἡλικον γυμνώσαντες, ἡ καὶ πάλαι χήματι περικείμενον ἀππλέξατο. μέγιστον πάντων ἡμῶν ἴσατο τὰ σπῆρα, καὶ τῆ καλῶν ἡ χρεῖς ἀθῆς ἐπέλαμψε· καὶ ἐν ζῆλον ἀνασπασάντες, πᾶσαν τῆ καθαροῦ σπου πῆν οἰκουμένην μὲν ἡδονῆς ἐπληρέσαμεν· καὶ ὡς ἐκείνου καὶ καταφυτῶσιν πῆν ὄξωσαν δὲ ξάμενοι, πῆν μὲν ἐκπομῆν μέγιστον ἐνός ἐστῶσαμεν, τῆ δὲ καλῶν πῆν ἀκαρπῆν ὀθιμῶς ἐρρίψασαμεν. θεὸς γὰρ ἡ ὁ ἐνεργῶν, καὶ ἡ ὁ σύλλογον τῶ νυμφῶνι σεφανόσα καλλίνικος Εὐφημία· ἡ ὡσπερ οἰκίαν ὁμολογίαν, τῆς πῆσως τῆ ἡμῶν δεξάμενη ὁ ὄρον, τῶ ἑαυτῆς νυμφῶνι δια τῆ ἀσθεστάτου βασιλέως καὶ τῆς φιλοχρίστου βασιλίδος προσήγαγε, πᾶσαν μὲν τῆ ἀντικειμένων περὶ χῆν κατὰ θῆσασα, πῆν δὲ τῆς ἀληθείας, ὡς φίλῶν, ὁμολογίαν κερπύασα, καὶ χῆν καὶ γλώτῆ τῆς πάντων ψῆφοις ὀθιμῶσιν ὀφείσασα πῆσ δόξωσιν. ταῦτε ἔστιν, ἀπὸ σὺν τῆ πῶ πνῆματι παρόνῃ, καὶ συνδεδεικῆν, ὡς ἀδελφοῖς, ἐγκαθῆν, καὶ μονοουχῆ δια τῆς τῆ σῶν τοποτηρητῶν ὀφρῆσιν ὀφείας, ἐργασμεδα. γινώσκοντες δὲ, ὡς καὶ ἑσῆ ἡνα τῆς τῆς περὶ χῆματων ἀπεξίτας, καὶ τῆς τῆς ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἀσθεστάτας ἐνεκα ὀφείσασαμεν, πεπύσμενοι καὶ πῆν ἡμῶν τε

ANNO CAROLI 410

ANNO CAROLI 410

ANNO CHRISTI 451.

ἀγιωσιμῶν διδασχθεῖσαν ὁποδὲχθεαί τε ταῦτα, καὶ βεβαίωσθε. ὅτι ἐν πολυλοδ κρηπίσιν ἔδος, ὅτι ἔχεν ἡ Κωνσταντινουπολιτῶν ἀγία τῆ θεοδ ἐκκλησία εἰς τὸ χροστονεῖν μητροπόλιτας τῆ διοικήσεων τῆς τε Ασιατικῆς, καὶ Ποντικῆς, καὶ Θρακικῆς, καὶ νυῦ καὶ συνοδικῶν ἐκκρησασμῶν ψήφον, οὐ ποσοδὸν τῶ θεῶν Κωνσταντινουπόλεως τε περιέχοντες, ὅσον τῆς μητροπόλεως τῆς βιταξίαν προτυπῶντες, διὰ τὸ πολλοὶς πολλὰς, τελευτῶντων τῶ ἐπισκόπων, ἀϊακῶν θορύβοις, ἀϊημερονότων ὄντων τῆς ἐν αὐτῆς κληρικῶν τε καὶ *λαϊκῶν, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τάξιν συγχρότων. ὅτι οὐδὲ τῶν ἡμετέρων ἔλαθεν ἀγότητα, μάλιστα τῆς Εφρεσιῶν ἐνεκῶν, πλεονακῶν ἡμῶν διανοχληθέντων. ἐβεβαίωσασμῶν δὲ καὶ τῶ τῆς ῥι. ἀγίων πατρῶν, τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σωμαθευθέντων ἐπὶ τῆς τῆς βιταξίως μῆμης τῆς μεγάλου Θεοδοσίου, καὶ ὁνα τῶ διαγορῶντα, μὲν τῶ ἡμετέρῳ ἀγιώτατον καὶ ὁποσολικόν, τὰ προεβεβαίωσθε Κωνσταντινουπόλεως ἔχον πεπῶσμένοι, ὡς τῆς ὁποσολικῆς παρ ἡμῶν κρηπύσεως ἀκπῶν, καὶ ἐπὶ τῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίαν, σιωηδῶν κηδόμενοι, πολλὰς τῶν τῶ ἡπλώσατε, διὰ τὸ ἀφθονῶν ὑπαρῶν ἡμῶν τῶν οἰκείων ἀγαθῶν πρὸς τῶν γησίους μετὰδον. ἀπὸ τῶν ὡλεσασμῶν πρὸς αἰαίρεσιν μὲν πάσης συγχύσεως, βεβαίωσιν δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς βιταξίας, ταῦτα ὡς οἰκεία τε καὶ φίλα, καὶ πρὸς βλοσυρίαν ἀρμόδια, πρὸς ἐπιβύξασ κατὰξίωσον, ἀγιώτατε καὶ μακαριώτατε

sanctitas addiscens, & probatura & confirmatura est eadem. Eam namque consuetudinem, quæ ex longo iam tempore *permanfit, quam habuit Constantinopolitanorum sancta Dei ecclesia ad ordinandum metropolitanos prouinciarum tam Asiaticæ, quam Ponticæ & Thraciæ, & nunc synodali decreto firmauimus, non tam sedi Constantinopolitane aliquid præstantes, quam metropolitanis urbibus quietem congruam prouidentes, eo quod frequenter episcopis vitam finientibus, multæ turbæ nascuntur, clericis ac populis qui per easdem sunt ciuitates, absque rectore remanentibus, & ecclesiasticum ordinem confundentibus: quod nec uestram latuit sanctitatem, maxime propter Ephesios, * unde quidam uobis sæpius importuni fuerunt. Confirmauimus autem & centum quinquaginta sanctorum patrum regulam, qui in Constantinopoli congregati sunt sub piæ memoriæ maiore Theodosio, quæ præcepit, post uestram sanctissimam & apostolicam sedem, * honorem habere Constantinopolitanam, [quæ secunda est ordinata;] confidentes, quia lucente apud uos apostolico radio, & usque ad Constantinopolitanorum ecclesiam, consueue gubernando, illum spargentes, hunc sæpius expanditis, eo quod absque inuidia consueueritis uestrorum bonorum participatione ditare * domesticos. Quæ igitur ad interemptionem quidem totius confusionis, confirmationem uero ecclesiasticæ propriæ & amicæ, & * ad deco-

*obtinuit,

*quorum causa sepe molestia affecti fuistis.

*primatum

*sincera caritate coniunctos.

*ordini

*f. d. 451

pater. Qui enim locum vestrae sanctitatis obtinent sanctissimi episcopi Paschasinus & Lucentius, & qui cum eis est reuerendissimus presbyter Bonifacius, his ita constitutis vehementer resistere tentauerunt, procul dubio a vestra prouidentia inchoari & hoc bonum volentes, vt sicut fidei, sic bonae ordinationis vobis deputetur effectus. Nos enim

* curates tam piissimos & Christiani amicos imperatores, qui super hoc delectantur, quam clarissimum senatum, & totam (sicut dicere conuenit) imperii ciuitatem, opportunum credidimus esse honoris eius confirmationem ab vniuersali Concilio celebrari: & velut haec a tua sanctitate fuerint inchoata, eo quod fouere semper studeas, * roborauimus, praesumentes, dum nouerimus, quia quidquid rectitudinis a filiis fit, ad patres recurrit, facientes hoc sibi proprium. Rogamus igitur, & tuis decretis nostrum honora iudicium; & sicut nos capiti in bonis * adiecimus consonantiam, sic & summitas tua filiis quod decet adimpleat. Sic enim & * pii principes complacebunt, qui tamquam legem tuae sanctitatis iudicium firmauerunt, & Constantinopolitana sedes suscipiet praemium, quae omne semper studium vobis ad causam pietatis expleuit, & semetipsam vobis ad concordiam eodem zelo coniunxit. Vt autem cognoscatis, quia nihil alicui donado per gratiam fecimus, aut per inimicitias aduersando, sed vt nutu gubernati diuino; omnem vobis gestorum vim insinuauimus, ad comprobationem no-

* obsequentes non modo piissimis & Christianissimis imperatoribus, quibus id gratum erat, verum etiam clarissimo senatui, & toti, vt ita dicamus, regiae urbi.

* roborare ausi sumus, scientes quidquid a filiis recte geritur,

* impendimus

* piis principibus gratum erit,

πατήρ. ὁ ἴψ' ὁ τόπον τῆς ἡμετέρας ἀγιότητος ἐπέχοντες ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι Πασχασίνος καὶ Λουκίου, καὶ ὁ σὺν αὐτοῖς θεοφιλέστατος πρεσβύτερος Βονιφάσιος, τοῖς οὕτω πτωχεῖσι σφοδρῶς ἀντιπέῃν ἐπέσχεθησαν, πάντως δόπο τῆς ἡμετέρας ἀρχαδου καὶ τῶτο τὸ καλὸν παρονοίας βουόμενοι, ἵνα καρδιᾷ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ τῆς ἀταξίας ἡμῶν λογιᾷ τὸ κατόρθωμα. ἡμεῖς ἴψ' δεσποτίζοντες τοῖς θεοσεβέστοις καὶ φιλοχρίστοις βασιλέας ἐπὶ πάντων ἡδονοῦμεν, τὴν τε λαμπρὰν σύγκλητον, καὶ πάντας, ὡς εἰπεῖν, τὴν βασιλεύουσαν, ἀκαίρως ἐνομισαμένους τὴν ἐπ' αὐτῇ * ὡς τῆς οἰκουμένης σωόδου βεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας καὶ ὡς ἐκ τῆς σῆς ὁσιότητος ταύτης ἐναρχεῖσθε, δι' ἃν αἰεὶ δάλλειν ἐσπούδακα, διετήσαντες ἐκνεφέσαντων εἰδότες, ὡς πάντοτε τῆς πενήτων γινόμενον κατόρθωμα εἰς ἑδὼν οἰκουμένης πατρῶας ἀνατρέχει. παρακαλοῦμεν τοίνυν, ἤμισσον καὶ ταῖς αἰῶσι ψήφοις τὴν κελσον, ὡσπερ ἡμεῖς τῇ κεφαλῇ τὴν ἐν τοῖς καλοῖς συμφανίαν εἰσενλωχάμεν, οὕτω καὶ ἡ κορυφῇ τοῖς πασι ἀναπληροῦσι τὸ πρέπον. οὕτω ἴψ' καὶ βασιλεῖς θεοσεβεῖς δεσποτίζονται, ὁ τὴν τῆς σῆς ὁσιότητος, ὡς νόμον, βεβαίωσαντες κελσον, καὶ ὁ Κωνσταντινουπόλεως θεῖνος τὴν ἀμυβίλῳ δόποδ' ἐξαίμα, πάντας αἰεὶ σπουδῶν παρὸς τὴν θεοσεβείας ἡμῶν ἐκπληροῦσας ἐπαύσαν, ὅτι τῶ ἡλίω συνάλλας ἐαυτὸν ἡμῶν παρὸς ὁμόνοιαν. ἵνα δὲ γινώσκῃ, ὡς οὐδὲν παρὸς χάλειν ἢ παρὸς ἀπέχθειαν πεποιθημένων, ἀλλ' ὡς τῶν κωβερνώμενοι νόμοι, πάντας ἡμῶν τῆς πεπερασμένων τὴν δυνάμειν ἐνωρίσασιν εἰς σύστασιν ἡμετέ-

ANNO CHRISTI 451

* obsequentes non modo piissimis & Christianissimis imperatoribus, quibus id gratum erat, verum etiam clarissimo senatui, & toti, vt ita dicamus, regiae urbi.

ANNO CHRISTI 451

ἡμετέραν, καὶ τῆς πεπερασμένης βεβαίωσίν τε καὶ συγκατάθεσιν.

stræ sinceritatis, & ad eorum quæ a nobis gesta sunt, * firmitatem & consonantiam.^k

*confirmacionem atque consonantiam.

III.

Οἱ βασιλεῖς, Φλαυῖου Οὐαλεντιανός, καὶ Φλαυῖου Μαρκιανός, αἰώνιοι Αὐγούστοι, καὶ τῶν κεκαλυμμένων τῶν Χριστιανῶν διαλέξεις, καὶ ἕτερα ἄλλα πολιτικῶν ἡμῶν τῶν Κωνσταντινουπόλεως.

Edictum Valentini & Marciani imperatorum, quo prohibentur disputationes de fide coram vulgo.

Imperatores Cæsares, Flavius Valentinianus, & Flavius Marcianus, de Christianæ fidei rebus edictum civibus nostris Constantinopolitanis.

* Xov. siue, φειδωλῶς Χρῆς.

ΜΟΛΙΣ ποτὲ τὸ διάμεγλις βίχης ὑπάρχον ἡμῶν καὶ ασοῦδης δόξοῦ ἐβέηκε, καὶ ἡ κατὰ τὸ νόμου τῆς ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐμποδῶν φιλονικία γεγενῆσθαι. μάλιστα ἐβήθη τὸ ἑπὶ τῶν πλάνης ἰδέματα, καὶ τῆς δῆμων ἡ διαφοροδοξία διανοία, καὶ ἕτερα ἄλλα ἐπιλυθεῖσιν ὡς ἰσόνοισιν, ἐκ διαφόρων γὰρ ἐπαρχιῶν ἐβλήθη καὶ τῶν Καλιχιδονέων πόλιν ἑπισκοποὶ σὺν θεσιόδησαν ἕξ ἡμετέρου παρρησιασματος, καὶ δι' ὅρου Καφῶς, ἑπὶ τῆς ἀποκρίσεως ἡ δόξοι παρὰ Φυλακίαν, ἐβλάθησαν. ἡ βέλτερον τῶν ἐπισημοῦν ἐβλάθησαν, καὶ τῆς ἀληθείας ἀσέβης καὶ ἱεροσυλῶς, ὅς μὲν ποσούτων ἑπισκόπων δόξοφασιν τῆς οἰκίας ἡ ποτε γνώμη καταλιμπανέει καὶ ἐβλήθη. ἐπειπερὶ ἐβλάθησιν δηλονότι ἑβλάθησαν ὅτι, τὸ μεσοῦσης ἡμέρας φῶς σεσοφισμένῳ ζητεῖν. ὁ γὰρ ἡ μὲν τὴν βίβεισιν τὴν ἀληθείας διεβλήθησιν πρῶτον, ἡ βίβεισιν τῆς μηδὲ ἐκ κληρονομίας, ἡ γοῦν ἐβλάθησιν οἰασθῆσιν, καὶ τῆς Χριστιανῶν πίστεως, δημοσίᾳ σωματοῦσιν ὄχλων καὶ ἀκροατοῦσιν, εἰς τὸ ἐξῆς διαλέξεις ποιεῖσθαι βλάθησαν, καὶ ἐκ τούτου καὶ κακοδοξίας προφάσις

TANDEM aliquando, quod summis votis atque studiis optabamus, euenit. Remota est de orthodoxa Christianorū lege contentio, tandem remedia culpabilis erroris inuenta sunt, & discors populorum sententia in vnum consensum concordiamque conuenit. E diuersis enim prouinciis religiosissimi sacerdotes Calchedonem venerunt iuxta nostra præcepta, & quid obseruari in religione debeat, perspicua definitione docuerūt. Cesset igitur iam profana contentio. Nam vere impius atq; sacrilegus est, qui post tot sacerdotum sententiam, opinioni suæ aliquid tractandum relinquit. Extremæ quippe dementiæ est, in medio & perspicuo die committitium lumen inquirere. Quisquis enim post veritatem perceptā aliquid vterius discutit, mendacium quærit. Nemo itaq; vel clericus, vel militaris, vel alterius cuiuslibet conditionis, de fide Christiana publice turbis adunatis & audientibus tractare conetur in posterum, ex hoc tumultus & perfidiæ occasio re-

lib. 5. C. de sum. r. in. & fid. catō.

* audeat

